

Sétálok a temetőben a síri nagy csendességben,
Nézem a domború hantot, hogy táplálja a virágot.
Néha tán a holtak lelke kedvesebb, mint volt a léte,
Ennyi színt és ennyi szépet vajon adott-e az élet,
Kiben jószág volt vagy vétek, itt pihen meg minden lélek.
Sírja mellett az Apámnak, sírja van a mostohámnak,
S mint ezt a két sírt nézem, szívem torkomban érzem.
A két sír között megroggyanva, összedőlt a két fejfa,
Mint az életben valaha a szeretetet sugározza.
Szinte hallom Apám szavát, ne hagyjuk el soha egymást,
A halálba is Őt követte, sírját is mellé tetette.
Mind kettőnek volt más párja, kivel ifjabb évét járta,
De őket a sors elvette, s nagy gyászukat eltemette,
És a csendes öregségben, egymásra lelt az árvák szíve.
Temették a régi múltat a szerelmes szép napokat,
Nekik volt az élet nehéz, sok bús emlék, sok betegség,
A családi meg nem értés, a bajokban nem segítség.
Sorsuk bárhogy is romlott, szívük szinte egybe forrott,
Hisz a régi első nagy szerelmek, már csak kószáló emlékek,
Nem maradt már mára egyéb, csak szeretet s megbecsülés.
S lám a síron túl is van még, egymáshoz vonzó kötelék,
Együtt vannak tán a mennyben, egymás mellett szeretetben.
A létüket mindig áldom, mikor a temetőt járom.